

отърватъ отъ него. Но менъ ми се чини, че нищо не могатъ му стори.

Еремия.

Рѣшени сж на крайности. Смѣтатъ да го прѣдизвикватъ. Ей първи пжтъ го викаха прѣдъ съда — не се яви, сега вече реда му е подъ стража да го закаратъ.

Бистра.

(Силашено). Той знае ли това?

Еремия.

Разбира се; но чудното е — той гледа съ такова хладнокръвие. Заговорихъ му оня день, а той само махна ржка: не се плаша, казва. Азъ му викамъ, че силомъ ще го закаратъ, а той изказа такива смѣли думи! Ако тѣ се боятъ, че азъ петия расото, то . . . Азъ слушахъ честно и добросъвѣстно — нѣма на старини да си кривя душата.

Бистра.

(Пламенно). Ако съмъ на неговото мѣсто, бихъ— Защо най-сетнѣ, какво е направилъ да го викатъ на съдъ. Доблестно ще бжде да имъ хвърли расото, и въ очитѣ да имъ каже: съблѣкохъ го, защото, ако ви слушамъ, боя се да не го оцанамъ като вашето.

Еремия.

(Увѣрено). И тѣй както върви ще го направи май. — Въ едно кжсо врѣме той стана другъ.

Неговото слово на Свѣта Троица ще остане запомнено въ нашата църква. То бѣше сатира, каквато никога не се е казвала отъ Анвона.

Бистра.

Да може да имъ хвърли расото!

Баба-Спаса.

(Която до това врѣме, като че е била записана въ друга мисль дочува думитѣ на Бистра и съ трепетъ до-